3de JAARGANG — CURACAO DEN 18n JULI 1896. — No 655

AMIGOE DI CURACAO

WEEKBLAD VOOR DE CURACAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2.— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.20.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0.50 voor elken regel meer fl. 0.07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAL No 129.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2.— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa bugarnan foi Curaçao, Bonaire Aruba fl. 10.— pa anja.
Un number sò fl. 0.20.
Un annuncio di 1 té 7 regel fl. 0.50, cada regel mas fl. 0.07½.

De wonderen en het Rationalisme.

(Slot)

Ter oplossing der aangevoerde moeielijkheid zijn wij allezins gerechtigd tot het doen eener vraag: is de tegenwerping oorspronkelijk of afgeleid? dat wil zeggen: geeft de onveranderlijkheid Gods uit zich zelve reden tot de objectie, of wel, wordt ze aangegeven door een systeem? Het is van belang dit goed te onderscheiden, wijl door dit onderscheid zelf aan een groot gedeelte der tegenstanders de oplossing gegeven wordt.

Voor velen toch is de objectie slechts afgeleid en heeft zij tot grondslag een godsleer, die haar valsch, ongerijmd en nietswaardig maakt. Wat verstaat de tegenstander door die verheven natuur, van welker onveranderlijkheid hij zoo hoog opgeeft? Hij erkent daarin het goddelijke, dat komt tot de hoogste uitdrukking van zich zelve, of liever, dat zich voorbereidt tot het zelfbewustzijn, waardoor het onherroepelijk bezit zal nemen van zichzelve. De natuur is schijn: maar schijn van wien, van wat? Van het eeuwige, van het oneindige, van het absolute, van het ideale, van de substantie, want God is alles, God, zich toonende in alles.

Is het beginsel valsch, dan ook moet de tegenwerping, die op zulk een principe rust, valsch zijn, ja het schijnt, dat de Katholieke geleerden deze moeielijkheid voorzien hebben, wanneer zij den oorsprong der wezens aldus aangeven: de wezens komen niet voort uit de goddelijke natuur, maar door den wil Gods.

En nu, wanneer wij uitgaan van een zuiver begrip der godheid, namelijk van een eenigen God, die één is in wezen, van een persoonlijken God, van een God, die, noodzakelijk in Zijn bestaan, de Vader en de Heer is van alle wezens, kon dan nog de objectie worden volgehouden? Evenmin. Immers, Gods bestaan is niet, gelijk het leven van den mensch, samengesteld uit tijdruimten, die elkander opvolgen: dat bestaan is als het eeuwige oogenblik zonder begin, zonder einde, als het middelpunt van een cirkel, als het ondeelbare punt, dat aan alle verdeelingen van tijd en ruimte tegelijk beantwoordt. In de hand van God raken de twee uitersten van den tijd elkander, door een en dezelfde wilsakt verbindt God ze. Alles wil Hij door een gelijktijdig willen; God kan derhalve niet terugtrekken, wat Hij eenmaal gewild heeft en aldus is ook het wonder begrepen in de eenheid van Zijn willen.

Doch zelfs, indien wij eens veronderstellen, dat voor God de tijd is zooals wij dien beschouwen, zou God dan van besluit veranderen, wanneer Hij een wonder doet? Volstrekt niet, en zij die het beweren, vergelijken God met zichzelven; in God is alles van te voren bepaald en nooit gebeurt er door een onverwacht besluit iets, wat Hij niet van alle eeuwigheid voorzien heeft. Bij het opvolgen der tijdruimten schrijven wij het plotselinge toe aan den wil Gods, ofschoon God van te voren de oorzaken van alles geordend heeft door een onveranderlijk raadsbesluit, zoodat hetgeen in den tijd als iets tegenwoordigs geschiedt, in Gods wil reeds als iets toekomstigs is gebeurd. God derhalve heeft vóór alle tijden bepaald, wanneer iets geschieden moet: door besluiten, waarbij alles werd voorzien, heeft Hij wetten en de afwijkingen van die wetten vastgesteld, en dus bestaat er voor God, wat men ook moge aanvoeren, geen verrassing, geen verandering, geen herziening, geen overtreding.

Wij moeten dan besluiten, dat noch de natuur van den mensch, noch de natuurlijke orde, noch de goddelijke natuur in strijd is met het mirakel. Maar nog meer: God is aan zichzelven verschuldigd buitengewone verschijnselen voort te brengen, en juist van die verschijnselen bedient het ongeloof zich om te beweren, dat het doen van wonderen tegen de goddelijke volmaaktheid is. God, de Vader der lichts, Hij, die alle orde in stand houdt, heeft het recht van de natuur, welke Hem onderworpen is werkingen en veranderingen te eischen, die onzen geest kunnen verlichten, ons hart kunnen raken en aldus medewerken tot volmaking der zedelijke orde; God, de voorzienigheid van ons leven, moet op ons gebed schadelijke invloeden kunnen verwijderen. Voorzeker, het is bewonderenswaardig, dat de natuur gehoorzaamt aan de gestelde orde, maar nog bewonderenswaardiger is het, dat ter wille van het leven des menschen, ter wille van een wankelend geloof, of om de deugd te bevestigen, die wellicht schipbreuk lijden zou, van die orde wordt afgeweken, en juist die afwijking bewijst zoo duidelijk mogelijk, dat de lagere wezens aan de hoogere onderworpen zijn, dat het stof dienstbaar is aan den geest: hier ontmoeten de macht, de wijsheid en de liefde elkander in dezelfde goddelijke werking.

En ook zelfs dan, wanneer God niets tot ons te zeggen, niets aan ons te vragen, niets aan ons te geven heeft, ook dan nog moet God met de natuur en hare wetten kunnen handelen naar willekeur om te toonen, dat Hij de Heer is. God kan geen duidelijker bewijs geven, dat de geheele natuur aan Zijn goddelijken wil onderworpen is, dan door in sommige omstandigheden iets voort te brengen buiten de natuurlijke orde, daardoor immers openbaart Hij, dat de wezens voortkomen niet ten gevolge van de noodzakelijkheid Zijner natuur, maar uit kracht van Zijn vrijen wil.

De mogelijkheid dan van het wonder ontkennen en alles stellen onder vaste, onverbiddelijke wetten, ziet, dat is de oude leer van het noodlot opnieuw verkondigen, dat is afdalen uit de streren des lichts tot de duisternis van het heidendom, dat is den vooruitgang, dien de mensch op het gebied des geestes gemaakt heeft, bestrijden en tegengaan.

DE GEEST
VAN
ROBERTUS NURKS.

Wij gelooven onzen lezers geen ondienst te bewijzen door hen in de gelegenheid te stellen kennis te maken met een even grappig als ernstig stuk, dat wij als feuilleton geplaatst vonden in de "Surinamer" van den 14 Juni. De geest van Robertus Nurks, van dien onverbeterlijken vitter, ons zoo onderhoudend door Hildebrand beschreven, wordt ons voorgesteld als nog voortbestaande in zijne naneven in de West. De

FEUILLETON.

Sombra como Testigoe.

(Fin).

Nan, koe tabata abogado hopi anja caba, a ninga di defende Alice, pasobra nan tabata sigur, koe Alice tabata culpabel. Coe Helene a mira un sombra di un homber no tabatin balor pa nan, pero esai juist tabata un punta, koe toer mi cordamentoe a keda ariba djele. Unica speranza, koe mi tabatin, tabata di haja sabi kende su sombra e pober mama por a mira. Toer kiko mi a haci tabata envano.

Kende tabata e homber, koe a jega despues koe Helena i Alice den e posada? Kende i kiko tabata Mr. Davis? Na oenda el a keda? Mainta tempran el a sali i ningun a tenele. Ma pikiko?

Mi a participa Helena toer esai i mi a bisele, koe mi tabata sigur, koe Mr. Davis lo sabi mas, pero mi no tabatin ningun prueba di esai. E pober mama, koe cerca e tristeza koe el tabatin pa morto di un jioe, tabatin di carga tambe berguenza pa su roeman prisionera, a pidi mi di sigi haci toer mi posibel pa haja mas claridad. El a duna mi placa pa mi manda hende na toer camina pa busca Mr Davis, ma nan no por a haje.

Unicoe cos koe mi a tende, tabata koe el tabata biagá pa un cas di comercio di Marseille.

Sin speranza mi tabata warda coe ansia dia koe Alice mester parce dilanti di tribunal.

Dia grandi a jega. Zaal tabata jen. Alice a drenta cabez ariba i un sono di compasion a jena e zaal.

Alice su wowo a jena, ora el a mira su roeman na rouw.

E dos roeman a coeminda otro i esai a haci un bon impresion ariba pueblo. Pao di toer e hende tabatin masjar poco, koe no tabata sigur di Alice su inocencia.

Despues di e pregunta nan di coestumber presidente di hof a puntra:

"Bo ta culpabel di morto di e mucha?"

"E ta inocente!" Helena a grita. "Mi ta sigur koe Alice lo a duna su bida, si el por a libra mi pober jioe. Le moeri coe gustoe, si el por a duna mi asina mi Harry. Coe mes motiboe nan por a acusa mi di a mata mi jioe. El ta inocente—esai mi ta hura pa Dios!"

Despues di a tende testigoenan, Ambtenaar di Openbaar Ministerie a coeminza papia. El a conta kiko e dos roeman a papia den posada promer di bai droemi, i koe Alice a bisa na e ora, koe si Harry ta moeri, e ta heredera, caba e cuchu tabata di djele, e mes a bisa esai.

Di nobo hueznan ta puntra testigoenan, pero toer cos a keda manera promer. Awor mi a papia i mi a puntra Helena.

"Bo no por corda un of otro cos stranjo, koe podice a socede na bo biage?"

Mi mes no a sabi pakiko mi a puntrele asina.

"Un cos stranjo?" Helena a responde manoe na su cabez, "No....nada....si....mi ta corda mi un cos. Ora nos a bai for di Liverpool, nos no por a haja un doosji, den cual mi roeman a warda differente cos."

"Zoo!.... Nan a hortéle anto?"

"Mi mester kere asina, pasobra na ningun camina nos no por a hajele."

"I tabatin aden e cuchu, coe cual Harry ta matá?"

"Si mi mes a pone den e doosji."

"Bo no a bai kega, koe nan a horta bo?"

"No, e no tabata di tantoe balor, caba nos tabata pura, pa bai Hermitage-Hall."

"I bo no por corda kende por a hortele?"

No, i ademas mi no por bisa sigur, koe e ta hortá. Por ta koe nos a perdele."

"I mi por pidi awor, señora, koe bo ta bisa mi tantoe bon koe bo por, com e sombra tabata koe bo a mira?"

A bira laat caba. Poco-poco a drenta mas hende, asina koe polis mester a manda hopi hende bai, pero esai no a socedé sin boroto i desorden, porfin tabatin bringamentoe toer.

"Mi ta aresta bo, señor, bo no por stroba polis, ora e ta haci su obligacion," mi a tende un polis bisa.

"Bo por aresta diabel, pero mi no. Mi no a haci nada, nan a pusja mi, hasta nan a dal mi," e señor a responde.

"Esaki ta Mr. Davis!" posadero, koe tabatai como testigoe, a grita.

"Tene e homber bon," mi a manda e polis. E mester testigua."

Polis a hibele mas adilanti.

"Kiko toer esai ta nifica?" Mr. Davis a puntra. "Kiko boso kier di mi?"

"Bo ta jama pa testigua," president a responde.

"Mi no sabi nada!"

"Cendé luz!" president a bisa. Nan a cende lampi.... Un gritoe di spantoe a sona den zaal.

"Gracias na Dios!"

Helena a lamanta i a munstra ariba Mr. Davis.

"Atele! señor president," e dici. "Ata matador di mi jioe. Ta cieloe mes koe ta papia. Ata na muraja e sombra koe mi ta conoce tantoe bon."

Na mes momentoe un señor bieuw a bini mas acerca. E tabata Sir Frederic Haritage.

Conforme Davis a mira Sir Frederik, el a haci manera é kier a hui, pero polis a tene bon, Sir Frederik a mirele den su cara i ..."Lionel mi jioe!" e ta grita. Awor nos tabata sabi lihe toer cos.

Davis, of mehor Lionel, koe toer e tempoe tabata na Francia a bolbe na Inglatera, i aki el a tendé ki testament su papa a scirbi. El a tendé també, koe e dos roeman lo bini Liverpool. Bao di un otro nomber el a bai den e mes hotel camina Helena i Alice tabata biba. Aki el a horta e doosji, i el a sigi nan te den posada, camina el a mata Harry coe cuchu di Alice, cordando coe asina le bira trobe heredero.

Ta di comprendé koe Alice a haja su libertad unbez; Sir Frederick a moeri un dos dia despues.

Lionel tabata condena pa morto i despues di algun seman el a ricibi castigoe pa su mal hecho.

Surinamer meent nog eenigen dier naneven in hare kolonie ontdekt te hebben, de Amigoe twijfelt er echter aan of Curaçao nog het geluk heeft enkele dier exemplaren te bezitten. In alle gevallen, geachte lezer, mocht u soms hooren van oppositie-geest, van den geest van kritiek en afkeuring ook op dit eiland, denk dan aan de naneven van Robertus Nurks en verwonder u niet.

„Toen de Gouverneur het bestuur dezer kolonie in handen nam, wees Z. Exc. erop, dat de geest hier goed was. Er waren uitzonderingen, maar daar wilde onze landvoogd niet over spreken. Opperbest: vooral in zoo'n deftige redevoering paste dit ook niet, maar niemand zal het mij euvel duiden, als ik het hier wèl doe.

Er is dan bij uitzondering ook een slechte geest in de kolonie of beter enkelen hebben den goeden geest niet. Zij vitten, keuren af, beknibbelen en noemen dat kritiek. Nooit zijn die enkelen voldaan, niets is hier in orde.

Vanwaar die slechte geest?

Voorzeker een interressante vraag, die ik wil trachten te beantwoorden.

Het spreekwoord zegt: "alles is maar een kwestie van dubbeltjes" en dit voor oogen houdende heeft het den schijn alsof men kritiseert om zich zelf of de zaak, die men dient, wat op den voorgrond te plaatsen. Men zou meenen, dat de dichter gelijk had toen hij zoo ongeveer zong:

Joost die leeft, als vitzucht leeft,
Dan heeft hij melk en zuivel;
Joost die sterft, als vitzucht sterft
Dus leeft hij van den d....

Maar toch meen ik met alle bescheidenheid, dat dit de hoofdreden niet is.

Ook zou men kunnen denken, dat de nijd de eerste bron was, waar die vitzucht aan ontsprong. Vader Cats toch leert ons:

Nijd gaapt wijd,
Spijt die bijt.

Ofschoon dit versje nu een groote waarheid bevat en de nijd veel teweeg brengt, zou men toch zich vergissen als men dacht, dat de nijd de hoofdoorzaak was van al die bedilzucht in onze goede kolonie.

Maar, vraagt wellicht een ongeduldige lezer of lezeres, vanwaar dan die geest van kritiek? Wel ik zal uw geduld niet langer op de proef stellen en u ronduit verklaren wat mijn overtuiging is.

Ik meen, dat het niet anders is dan een aangeboren hebbelijkheid: die vitzucht dit bij die enkelen in het bloed.

En om u dit overtuigend te bewijzen, wijs ik op het volgende feit.

Hildebrand schreef in den jare 1839, dat hij een neef had, Robertus Nurks geheeten, die hoogstwaarschijnlijk naar de West was gegaan.

Welnu dat zal wel zoo zijn en dat er dan naneven van ZEd. hier nog aanwezig zullen zijn, staat als een paal boven water. Die luidjes nu zullen den geest van Nurks geërfd hebben en *iets lastigs, iets impertinents in een woord, iets volmaakt onaangenaams hebben.*

Ziedaar lezer mijn meening.

Ik hoop nu maar, dat ge de redeneering hebt kunnen vatten; trouwens heel diep ging het niet.

We kunnen ons dus niet verwonderen, wanneer *alles* wordt afgekeurd, twist en tweedracht gezaaid en de liefde gekwetst. Hoort men het bestuur van een landvoogd in alles gispen, men denke aan Robertus. Verneemt men een afkeurend oordeel over ambtenaren, scholen, inrichtingen, cadeaux, begrootingen, benoemingen, redevoeringen etc. etc. men herinnere zich Nurks, leest men, dat de *arme* melaatschen maar moesten gezonden worden een paar honderd mijlen achter het Tumuc-Humac-gebergte, men vergete niet, dat Robertus Nurks ook niet teergevoelig was. Laat ik u slechts het volgende schetsje uit *Een onaangenaam mensch in den Haarlemmerhout* in het gebeugen terugroepen. Hildebrand zit met Nurks bij Stoffels in den Hout en daar maakt Nurks de volgende opmerkingen.

"Van een goedigen krulhond, die met veel liefde door een oud man gestreeld werd, zeide NURKS: "Wat een mormel"! Van een paar schimmeltjes, die voor de deur stilhielden en waarmeê de eigenaar met groot zelfbehagen pronkte: "Leelijke koppen"! Van het kindje in beugels, dat al van half elf gewandeld had en er schrikkelijk verhit uitzag: "Als ik er zóó eentje had, deed ik het een steen om den hals." "Alles luid genoeg om verstaan te worden door de respectieve eigenaars van het mormel, de leelijke koppen, en den jongen heer. Er zat een statig man, wiens geluk half weg was, omdat hij in den morgen bloemen gezien hebbende in het "Cieraad van Flora" bij het inkruipen van een grooten bak, eenigszins aan een spijker was blijven haken. Hij had daar toen niet veel acht op gegeven, maar nu rustig in den Hout een sigaar zittende rooken, ontdekt hij te midden zijner overpeinzingen een kleinen winkelhaak in zijn pantalon, vlak bij de knie. Hij had het zoo haast niet gezien, of hij wierp er met veel handigheid zijn zijden zakdoek over, maar te laat om de aanmerking van NURKS te ontgaan, die juist op ditzelfde oogenblik tot ons zei: "Ik mag wel zoo'n maneschijntje" De bloemliefhebber kreeg een kleur als een Cactus speciosa, om welke te verbergen hij in verwarring naar zijn zakdoek greep om zijn neus snuiten, zoodat de maan weer plotseling door de wolken brak, tot groote vroolijkheid van een gezelschap Amsterdamsche juffrouwen en heeren uit een manufactuur-winkel, die zich op dien merkwaardigen dag op zijn minst voor staatjufferen en kamerheeren van Z. M. den koning wilden gehouden hebben.

"Is dat een rok van je vader?" vroeg NURKS grappig aan den jongen, die hem zijn limonade bracht, en zich zeker niet zeer bekrompen in dat kleedingstuk bewoog.

"Ik heb geen vader" "zei de arme jongen, en het ging mij door de ziel."

Ja het gaat door de ziel van elk rechtgeaard man dat vitten om te vitten, dat afkeuren van alles, die kritiek, die alles wil knakken en niets laten staan. Dat....maar lieve hemel waar schrijf ik heen, mijn stuk is wellicht al veel te lang, om in *De Surinamer* een plaatsje te vinden.

Ik eindig dan met de hartelijke groeten aan naneven van den heere Robertus Nurks, die zooals Hildebrand geloofde, naar de West vertrokken is en geef hun nog dit dichtje ter overweging.

Zijns naasten feilen bits te doemen,
De minste fout een gruwel noemen
Is iets, wat nog al eens geschiedt.
Maar zelf behoorlijk steeds zijn plichten
Met vlijt in alles te verrichten.
Dit is het, wat men zeldzaam ziet."

JAN SURINAMER.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Ricardo Herrera, Herrera & Co., Jeorge Marro, S. Dreufus, Delvalle frères, Adelina Wagner, Fleticia Gil, Nana Echrer, Fransinet Pietersz, Filomeno Bentura, Meri Estebez de Niebes, I. Blomberg, Abram Halley, Juan Demei, Reijnaldo James Tinger, Elisa Paloma.

Deze week was het feest in de parochiën Santa Anna, Pietermaai en Santa Maria. Een groot aantal kinderen hadden het voorrecht hunne eerste H. Communie te mogen doen. Naar wij vernemen is dien gedenkwaardigen dag in elke parochie met buitengewone plechtigheid gevierd, terwijl de feestvreugde zoowel in de kerk als daarbuiten geen enkel oogenblik stoornis ondervond. Wij wenschen den Zeer Eerw. Heeren pastoors dier parochies alsmede de ouders en familieleden dier bevoorrechte kinderen van harte geluk.

Naar men ons uit Bonaire meldt heeft daar den 12n dezer een gruwzamen moord plaats gehad. Zondagmorgen vond men even buiten haar huis een vrouw vermoord. Uit de lijkschouwing bleek, dat de verslagene niet minder dan vier messteken in de hartstreek ontvangen had. Twee der onverlaten, verzekert men ons, zijn den volgenden dag door de politie opgepakt: men vermoedt echter, dat meerderen zich aan de gruweldaad hebben schuldig gemaakt. Omtrent de oorzaak dier wandaad bericht men ons: Een zoogenaamde "docter di coenucoe" had eenigen jongelui wijs gemaakt, dat zij door de thans vermoorde "betooverd" waren. Daarop moeten deze zich op ondubbelzinnige wijze hebben uitgelaten haar te vermoorden. Wraakneming zou dus de oorzaak van haren vreeselijken dood geweest zijn. Wij hopen, dat het der politie gelukt de ware schuldigen te vinden, opdat deze hun welverdiende straf niet ontgaan.

Met genoegen vernemen wij, dat de jongen, die verleden week al spelende uit een tramwagen gevallen was en zich ernstig aan het hoofd bezeerde aan de beterhand is, zoodat het levensgevaar geweken is.

Ook meldt men ons, dat de concessionaris van den Bargetram, bij het bestuur der kolonie aanvrage gedaan heeft van een stoommachine te mogen gebruik maken.

NEDERLAND.

— De *N. Rott. Ct.* kreeg Vrijdag 18 Juni het volgende telegram:

Men meldt, dat onderhandelingen, met Toekoe Baid gevoerd, mislukt zijn. Een tocht naar zijn gebied wordt nu verwacht.

Bij het Departement van Koloniën is Vrijdag van den Gouv.-Generaal ontvangen het volgende telegram:

Eergisteren keerde een gedeelte der troepen direct terug in de linie, terwijl een ander gedeelte over Tjot Bak Tjoe, Lampreh, Lepong en Kroengkalie (alle in de XXVI Moekims) terugkeerde: Er was tegenstand bij het nemen van een benting beoosten Kroengkali.

Terugmarsch geschiedde tusschen Siëm en Toengkoeb.

Gewond een officier en 21 militairen beneden dien rang.

Zondag-middag ontving het *N. C. d. D:* het volgende telegram uit Batavia:

Generaal Vetter keert naar Java terug.

Generaal-Majoor J. J. K. de Moulin is benoemd tot Gouverneur van Atjeh en Onderhoorigheden.

Hieruit valt op te maken, dat de taak van den Regeerings-commissaris is afgedaan, nu ongeveer geheel Groot-Atjeh door onze troepen is bezocht en getuchtigd. Het is te begrijpen, dat de aanwezigheid van Generaal Vetter als leger-commandant thans op Java verlangd wordt en de Regeering van oordeel is, dat de nieuwe gedragslijn voor Atjeh kan worden gevolgd ook zonder dat hij in Atjeh zelf het opperbevel voert. Generaal-majoor De Moulin behoort tot het wapen der artillerie en is uit de Lombok-expeditie bekend. Hij is thans chef van den generalen staf.

De *N. Rott. Ct.* kreeg Zaterdagavond een telegram, luidende:

Toekoe Oemar nam het hoofd van Lampagar gevangen. Vier bataljons gaan er heen.

— Blijkens een telegram van 1 Juni bij het Departement van Koloniën ontvangen van den Gouverneur-Generaal is de aan den luitenant-generaal J. A. Vetter als Regeerings-Commissaris in Atjeh gegeven opdracht beëindigd en is de generaal-majoor J. J. K. de Moulin benoemd tot Civiel en Militair Gouverneur van Atjeh en Onderhoorigheden.

— Omtrent het ongeval dat generaal Vetter onlangs bij den val met zijn paard is overkomen, lezen wij in de Indische bladen:

De generaal zou afstijgen en gelaatste zijn adjudant een cavalerist te roepen, om het paard vast te houden.

De cavalerist, die het wel kranig vond, dat hij aangewezen werd om dienst te doen bij den legercommandant, reed met een zetje tot vóór het paard van generaal Vetter, bracht daar het zijne met een krachtigen greep ineens tot staan en sprong met een sierlijken zwaai op den grond.

Maar het paard van den generaal, aan zulke equestrische buitensporigheden niet gewoon, schrikte er hevig van, steigerde hoog op en viel, het evenwicht niet kunnende houden.

De generaal, die door den val een sleutelbeen had gebroken, stond bedaard op, keek heel onvriendelijk naar den geurlievenden ruiter en mompelde enkel: "Beroerde kerel!"

BUITENLAND.

Rome.—De afgetreden gezant van Frankrijk bij den Heiligen Stoel, graaf Lefèbvre de Béhaine, gaf Donderdag 11 Juni te Rome een receptie ter eere van de pasbenoemde Fransche kardinalen Perraud en Boyer die in het consistorie op 25 dezer den kardinaalshoed zullen ontvangen. Daarna heeft hij aan Leo XIII zijn brieven van terugroeping overhandigd.

—Zondagochtend 14 Juni ten 7 ure kwamen aan het Trastevere-station te Rome 350 manschappen alsmede een 50-tal officieren van het voor Civita Vecchia liggend Engelsche eskader aan en begaven zich, onder een grooten volkstoeloop, met hun aalmoezenier Mgr. Stonor rechtstreeks naar het Vaticaan, waar zij ten 8 ure in de Sixtijnsche kapel de Mis des Pausen bijwoonden. De meesten zijn Ieren.

De Paus, die in den draagstoel kwam en vertrok onder de *cheers* der matrozen, liet zich na de Mis de officieren voorstellen, sprak hun minzaam toe en gaf allen den Pauselijken zegen. Ook de dochter van admiraal Seymour werd Z. H. voorgesteld. Den matrozen werd daarop onder de portiek der St. Pieter op kosten van den hertog van Norfolk een *lunch* aangeboden, waarbij toasten werden uitgebracht op Paus Leo en Koningin Victoria.

De zeelieden bezichtigden daarna de basiliek en vervolgens eenige andere monumenten der stad. Zij werden begeleid door tal van Engelsche priesters, kloosterlingen en seminaristen, die te Rome verblijf houden.

—De Paus heeft van de koningin van Engeland een telegram ontvangen, waarin zij Z. H. haren warmen dank betuigt voor het onthaal, den Katholieken matrozen harer marine te Rome bereid.

Italie.—De Romeinsche bladen brengen thans het verslag der zitting van den Italiaanschen Senaat, in welke volgens een telegrafisch bericht de heer Rossi eene interpellatie hield tegen de vrijmetselarij. Het is zeker opmerkelijk, uit eene geheel liberale vergadering dergelijke stemmen te hooren opgaan.

De heer Rossi begon met in het licht te stellen, hoe het van algemeene bekendheid is, dat er geheime genootschappen bestaan, die zelfs eigen organen uitgeven, zonder dat zij van hunne statuten, hunne leden, hunne doeleinden kennis geven. Die genootschappen trachten hunne leerstellingen op te dringen aan de landsregeering, door onbekende personen, met onbekende middelen: zij trachten invloed uit te oefenen op de staatsambtenaren, die slechts de wet hebben uit te voeren. Daarin schuilt gevaar, en daarom is de regeering verplicht er tegen op te treden.

De heer Parenzo sloot zich bij den vorigen spreker aan. Ook hij betreurde het, dat er genootschappen zijn, die niet in het daglicht durven treden; maar hij wenschte de blaam verder uit te breiden dan tot die, waarop de heer Rossi zinspeelde. Hij zou er bv. ook onder willen begrijpen de... Jesuïten! Hij laakte het in de maçonnieke parlementsleden, dat zij de vrijmetselarij onlangs niet in de Kamer hadden durven verdedigen en nu niet in den Senaat (*Teekenen van instemming*).

De minister-president Di Rudini beantwoordde daarop de beide sprekers. Hij achtte de regeling van het vereenigingswezen een moeilijk punt, omdat zoowel de grondwet als de veiligheidswet en het strafwet-

boek erover zwijgen. Meermalen is reeds beproefd dit punt te regelen, doch het is nooit verder gekomen dan tot wetsontwerpen. Spreker verklaarde zich nog altijd even afkeerig van geheime genootschappen, als hij zich in zijne geschriften vóór zijn ministerschap had betoond. De vrijmetselarij zou beter aan hare menschlievende doeleiden beantwoorden, meende de minister, als zij eene openbare vereeniging was, en dan zou ook hij, Di Rudini, er met pleizier lid van worden (*sic*). Nu ze geheim blijft, is ze een ware bedreiging van het landsbestier (*Toejuiching*). Evenwel beloofde hij niet, maatregelen daartegen te zullen nemen; daarvoor moeten de tijdsomstandigheden geschikt zijn, en hij achtte het tijdstip daartoe nog niet gekomen. Komt het ooit zoover, dan zou spreker niet alleen tegen de vrijmetselarij maar tegen alle geheime genootschappen optreden (*Bravo's*).

Hiermede was de interpellatie afgeloopen.

De indruk, dien men eruit krijgt, is, dat de vrijmetselaars-parlementsleden de openbare meening niet durven trotseeren door de Loge te verdedigen. Zij waren laf genoeg, om alleen de tegenstanders aan het woord te laten. En de minister gaf losse praat ten beste, die ten slotte toch op niets stelligs neerkwam, zoodat hij voor het volk den anti-maçonnieken schijn redde en toch de Loge niet tegen zich in het harnas joeg.

Het is evenwel reeds genoegzaam van beteekenis, dat de opinie in Italië, zelfs onder de liberalen, zoodanig is geworden, dat alleen de anti-maçons vrijelijk durven spreken, en de vrijmetselaars moeten zwijgen.

Naar aanleiding van zijne uitingen in den Senaat is de minister door Br∴ Bovio in de Kamer geïnterpelleerd, doch markies Di Rudini antwoordde, dat hij aan zijne verklaring niets had toe te voegen.

—De nieuwe grootmeester der Italiaansche Maçonnerie, de heer Nathan, heeft een manifest voor de onder zijn beheer staande loges opgemaakt, waarin hij verklaart, dat de Vrijmetselarij niet vijandig is aan den godsdienst.

Het schijnt dus, dat de vrijmetselaars, door al te openlijk de Kerk te bestoken, terrein hebben verloren. Men moet wat "handiger" worden.

Frankrijk.— Het verdwenen schip, de *Drummond Castle*, mat 3663 ton en was van gelijken bouw als de *Garth Castle* gebouwd in 1881, en deed zijn eerste reis in Juni van dat jaar. In 1887 werd de *Drummond Castle*, die gebouwd was met compound machines, voorzien van triple expensions en tevens van electrisch licht. Tot October 1894 was zij een van de geregelde mail-stoomschepen van de maatschappij, maar van toen af werd zij voor den tusschendienst gebruikt.

Over de ramp zelf en wat er op gevolgd is, komen langzamerhand enkele bijzonderheden meer. Volgens de verhalen van de twee manschappen, die de ramp hebben overleefd, Godbolt en Wood, was de kapitein op het oogenblik van den schok aan dek en beval hij, zich kalm te houden, na te zien of het met de waterdichte beschotten in orde was, en de booten uit te zetten. Voor het laatste was echter geen tijd meer. De bemanning deed haar best, maar het schip helde zoo sterk, dat ze niets uit kon richten. Een hartverscheurend gegil weerklonk toen de schok was geschied. Godbolt vertelt dat hij in twee minuten in 't water lag. Hij klampte zich vast aan een groote plank en zag Wood, die zich aan een dunne steng vasthield, zij zwommen naar elkander toe en slaagden er in, eenige stengen bij elkaar te krijgen, zoodat ze het betrekkelijk gemakkelijk tot den ochtend konden uithouden. Toen zagen ze in de verte een visscherspink; de visschers ontdekten ze en haalden ze binnen boord.

De vierde officier P. S. Ellis werd volgens *Central News* door een visscher stervende opgenomen; hij stierf een paar minuten later.

De achttien eerst gevonden lijken werden op het eiland Molène begraven, de mannen twee aan twee in een graf, drie vrouwen en een kind afzonderlijk. Eenvoudig en plechtig was de begrafenis; de geheele bevolking van het eiland was op het kerkhof. De pastoor zegende de graven en bedankte de bevolking voor haar toewijding.

Waarschijnlijk zijn vele lijken nog in het schip, daar de menschen op het oogenblik van de ramp beneden waren. De eerste lijken zijn door vrouwen van Molène van het strand naar het dorp gedragen, daar de mannen uit waren op de vischvangst. Later kwamen deze helpen. Er was te weinig hout op het eiland om voor allen kisten te maken; daarom werden de mannelijke schipbreukelingen in lijkwaden ter aarde besteld. Al de bewoners droegen rouw.

Het onderzoek van den Board of Trade zal waarschijnlijk in 't begin van de volgende maand worden aangevangen. De deskundigen opperen tal van gissingen over de oorzaak van de ramp. Het waarschijnlijkst lijkt dat de vaart na Las Palmas is onderschat, en de officieren niet dachten dat ze zoo dicht bij de gevaarlijke kúst van Ouessant waren. De lichttoren moet in den mist onzichtbaar zijn geweest. Volgens Wood en Godbolt was de schok tegen elf uur gebeurd, maar de horloges, die bij twee lijken zijn gevonden, stonden op negen uur.

Marquart, de geredde passagier, is nog te Ouessant en ligt ernstig ziek. Hij heeft zijn vrouw uren lang boven water gehouden, maar moest haar eindelijk loslaten.

Er zijn inschrijvingen geopend voor de nagelaten betrekkingen der schipbreukelingen, zoowel aan de Kaap als in Engeland; de Maatschappij heeft dadelijk voor £ 5000, sir Donald Currie voor £ 1500 geteekend.

Nog wordt gemeld dat van de £ 45,000, voor welk bedrag de *Drummond Castle* verzekerd was, slechts £ 1500 gedekt wordt door de assurantie bij Lloyd of de verzekering-maatschappijen. Het risico der Castle Company bedroeg £ 27,000, dat van sir Donald en eenige vrienden £ 16,500. De schade is dus ook voor de eigenaars enorm groot.

De vertegenwoordiger van de *Globe* heeft een onderhoud gehad met den heer Marquart, de eenige geredde passagier. Het verhaal, dat de heer Marquart van het onheil gaf, luidt dus:

"Wij hadden over het geheel genomen een goede reis; het weer was uitstekend, tot wij l.l. Zondag Las Palmas bereikten; toen begon het iets slechter te worden en hadden wij hevige winden en hooge zeeëen.

Dinsdagmiddag werd het echter kalmer, doch er kwam zooveel mist op, dat de kapitein liet stoppen en peilen.

Men peilde het laatst om halfacht, des Dinsdagsavonds.

Dinsdag was de laatste dag dien wij samen aan boord zouden doorbrengen; de passagiers organiseerden een concert en een partijtje, dat duurde tot kwart over tien. Toen ging ik naar den rooksalon.

Terwijl ik mij in den rooksalon bevond, voelde ik een lichten schok. Niet ernstig. Het was juist, alsof het schip zacht langs een pier streek. Ik snelde onmiddelijk naar voren, maar mijn vrees scheen ongegrond.

Alles scheen in orde te zijn. Heel spoedig begon echter het schip van voren te zinken en ik begreep, dat het dan ernstig beschadigd moest wezen. Vermoedende, dat ik een ganschen nacht in een kleine boot op de open zee zou moeten doorbrengen, trok ik mijn overjas aan uit voorzorg en nam een zwemgordel.

Voor dit alles echter kon geschied zijn, begon het schip te zinken en bevond ik mij in het water. Zeven of acht personen bevonden zich naast mij. Onder deze was een vrouw, die mij in haar angst bij de keel greep. Ik maakte mij van haar los en hielp haar op een stuk wrakhout. Toen het daglicht kwam, bevonden wij ons nog slechts met ons drieën, allen mannen: ik zelf, de heer Ellis, en een passagier, wiens naam ik niet ken.

Ellis greep een rooster, die op den vloed ons werd toegevoerd en liet daarom het stuk hout los, waarop wij beiden gingen zitten. Onze onbekende passagier was uitgeput geraakt en kon het niet langer uithouden. Een paar maalde draaide hij zich om, en toen verdween hij in de diepte. Ik greep hem bij zijn zwemgordel, doch die ontglipte mij. Toen begon ook mr. Ellis de hoop op redding op te geven. Ik geloof, dat hij tegen negen uur des morgens gestorven is, maar hij kan ook langer tijd geleefd hebben.

Het getij begon nu te keeren, en het wrakhout kwam los van de "grating." Ik greep een dichtbij drijvend stuk hout en hield het vast. Kort daarna zag ik een visscherschuit naderen en riep haar aan met al de kracht, die ik nog in mij had, maar ik kreeg geen antwoord. Toen moet ik zeker mijn bewustzijn hebben verloren, want ik herinner mij niets meer tot het oogenblik dat ik mijn oogen opende en den dapperen visscher Berthelé over mij heen gebogen zag staan. Hij had mij in het water zien drijven, toen hij naar huis terugkeerde, en mij aan boord genomen: hij behandelde mij met de grootste vriendelijkheid. Het was toen tien uur in den morgen. Ik had twaalf uur in het water gelegen."

De *Tel.* verneemt, dat bij de ramp der *Drummond Castle* ook verdronken is de heer W. Dert, oud 29 jaar, wonende te Vlissingen.

***

Op indrukwekkende wijze had Zaterdag te Parijs de uitvaart en begrafenis van Jules Simon plaats. De uitvaart geschiedde in de Madeleine, welke geheel met zwart was behangen. Er was veel belangstelling. Behalve een vertegenwoordiger van den president der Republiek, waren aanwezig alle ministers, verschillende leden van het corps diplomatique (de Duitsche ambassade au grand complet), verschillende autoriteiten, afgevaardigden, leden van het Instituut. De absolutie werd gegeven door den bisschop van Vannes, mgr. Bécil, een oud vriend van den overledene.

Om 12 uur was de dienst geëindigd en zette de stoet zich in beweging naar het kerkhof van Montmartre, voorafgegaan door de stafmuziek van de republikeinsche garde. Elf kransen, waaronder een van den keizer van Duitschland, werden aangedragen achter de groep der verwanten, en daarop volgden nog twee groote wagens, beladen met kransen.

De slippen van het lijkkleed werden gedragen door den ministerpresident Méline, Loubet, graaf d' Haussonville, Ravaisson, voorzitter der *Académie des sciences morales et politiques*, Frédéric Passy, lid van het Instituut, Henri Houssaye, voorzitter van de *Société des gens de lettres*, Mézières, voorzitter van de journalistenvereeniging, en Christophle, vertegenwoordiger van de Bretagners, de landslieden van Jules Simon.

De heeren, Méline, d' Haussonville en anderen brachten aan de geopende groeve hulde aan den overledene.

— Op den vooravond van den feestdag van 't H Hart, heeft de groote klok der basiliek du Sacré Coeur te Parijs voor de eerste maal geluid. Zestien man brachten ze bij middel van bijzondere toestellen in een kwart minuut tijds in beweging. Het geluid was zeer regelmatig; elke slag was als een kanonschot, vergezeld van eén kolossaal gebrom. In weinig oogenblikken stonden duizenden menschen om de kerk. Toen de luiders ophielden, heeft de klepel nog 45 maal regelmatig geslagen, en dan duurde het gelui nog 5 minuten onregelmatig voort.

Duitschland.—Nog altijd is men in de Europeesche pers niet uitgepraat over de woorden door prins Ludwig van Beieren op het banket te Moskou gesproken. De Fransche bladen leggen natuurlijkerwijze groote belangstelling aan den dag voor deze krasse demonstratie van het oude particularisme en ook in Rusland toont men eenige "Schadenfreude." Maar in Pruisen is de afkeuring algemeen, vooral omdat de demonstratie zich aan gene zijde der grenzen voordeed. Naar de *Neue Freie Presse* weet te vertellen, was het feestmaal slecht georganiseerd. Oorspronkelijk was door den Duitschen consul, baron Humbold, bepaald, dat bij het feest der Duitsche kolonie Camesasca niet het woord zou voeren, maar dat alleen prins Heinrich twee dronken zou instellen: een op den Czaar en een op keizer Wilhelm. Het program werd echter in de war gestuurd door de komst van verscheidene Duitsche prinsen: de erfopvolgers van Weimar en Coburg en prins Ludwig van Beieren verschenen eerst, en toen men reeds aan tafel zat, kwam nog een officier in Russische uniform, die de broeder bleek te zijn van de Czarina: de groothertog van Hessen. Men ruimde hem de eereplaats in; rechts van hem nam prins Heinrich, links prins Ludwig plaats. 's Keizers broeder stelde nu met enkele woorden een dronk in op czaar Nicolaas; het Russische volkslied werd gespeeld en alle officieren salueerden. Daarop noodigde prins Heinrich zelf den tafel-president Camesasca uit, een dronk in te stellen op den Duitschen keizer en de Duitsche vorsten. Hoe de man zich van die taak kweet, en met welk gevolg, is bekend.

Toen prins Ludwig daarna gesproken had, verlieten prins Heinrich, de overige prinsen en de gezant onmiddellijk de zaal. Het feest was gestoord, en aan de Russen was de gelegenheid gegeven om wat te lachen met de Duitsche eenheid.

Verscheidene Zuid-Duitsche bladen verheugen zich — terwijl de Noord-Duitsche het veelal afkeuren — over het woord van protest, door Kroonprins Ludwig van Beieren in de Duitsche club te Moscou gesproken, toen de President hem en de andere Vorsten daar begroette als "het gevolg" van Prins Heinrich van Pruisen. Zij verblijden zich, dat "de vertegenwoordiger van den grootsten Staat van Midden-Duitschland aldus een: "tot hiertoe en niet verder" gesproken heeft tot de Pruisische heerschzucht en aanmatiging." Het verwondert hun echter, dat Prins Heinrich, de andere Vorsten en de Gezant na Prins Ludwig's protest de zaal verlieten. Prins Heinrich had om misverstand te voorkomen, het woord van den Beierschen Kroonprins moeten bevestigen en de positie der Bondsvorsten moeten erkennen. En dat de andere Vorsten met hem meegingen, is, vinden zij, onbegrijpelijk. Zij hadden juist de meeste reden zich bij Prins Ludwig aan te sluiten en hem toe te juichen. De geheele zaak, een kleinigheid op zich zelf, geeft, als dikwijls meer dergelijke kleinigheden doen, aanleiding tot belangrijke uitingen en een juisten blik op de bestaande verhoudingen. Dat "verlaten der zaal" blijkt trouwens niet aanstonds na Prins Ludwig's rectificatie en ook niet op zoo demonstratieve wijze te zijn geschied als eerst gemeld werd. Prins Heinrich en de anderen, ook Prins Ludwig zelf, gingen eenvoudig heen omdat zij gedaan hadden en de tafel was afgeloopen. Verder dient men ook nog te weten, dat Prins Ludwig bekend staat wegens zijne voorliefde voor correcte uitdrukkingen en historische juistheid en niet toelaat — reeds herhaaldelijk gaf hij er vroeger de bewijzen van — dat in zijne tegenwoordigheid iets wordt gezegd, wat in een of ander op zicht niet in den haak is.

Oostenrijk. — De Oostenrijksche katholiekendag zal dit jaar van 31 Aug. tot 2 Sept. gehouden worden te Salzburg, onder leiding van graaf Zolhat, die ook verleden jaar den Katholiekendag voorzat. Reeds hebben eenige bisschoppen beloofd met hun aanwezigheid de vergadering op te luisteren. Dr. Lueger en prins Lichtenstein zullen het woord voeren voor de duizenden daar vereenigde Katholieken.

Budapesth was reeds voor eenige dagen getuige van een Katholiekenvergadering van meer dan 20.000 man; graaf Esterhazy was de eerste en graaf Zichy de tweede spreker. Ook de Katholieke partij in Hongarije begint zooveel veld te winnen, dat men ernstig aan de kans gelooft

van een aanzienlijke vermeerdering der Katholieke Kamerzetels op 't einde dezes jaars; dan immers zullen zoowel in Hongarije als in Oostenrijk de algemeene verkiezingen worden gehouden.

Intusschen houdt de Loge-regeering van het Transleithaansche rijk zich bezig met.... Katholieke kiezers te schrappen!

De liberale bladen der landen buiten de Monarchie gaan inmiddels voort met de gebeurtenissen in Oostenrijk valsch voor te stellen. Zoo hebben zij de onwaarheid in de wereld gestuurd, dat de Grätzer gemeenteraad, die voor de meerderheid uit anti-liberalen bestaat, zich aan diefstallen schuldig maakte. Dit bericht is van a tot z eene onwaarheid. Er is van zulke gebeurtenissen daar *absoluut niets* bekend.

De liberale pers is zeker een beetje in de war geweest door hetgeen geschied is in Oostenrijks hoofdstad. Daar immers heeft de antiliberale meerderheid aan geheel Europa een les gegeven. Laat de liberalen, waar zij de macht hebben, eens doen als de veel gesmade Weener anti-semieten, in plaats van zich in de vette postjes te nestelen, zooals de „vrijzinnige" gewoonte is.

De burgemeester van Weenen nl. genoot rechtens 24.000 florijnen tractement; de nieuwe Katholieke burgemeester deed afstand van de helft en zal zich met 12.000 florijnen tevreden stellen. De 2 vice-burgemeesters, Lueger en Neumayer, stellen zich met 4000 in plaats van 6000 tevreden, en de gemeenteraadsleden laten ook alles iets vallen. Eene bezuiniging van 47.000 florijnen 's jaars ten bate der belastingschuldigen!

Mocht de liberale pers dit liever eens publiceeren, dan allerlei onwaarheden op te disschen over de christelijke socialen.

Weenen gaat een heerlijk tijdperk tegemoet, als de eenheid slechts bewaard blijft onder de Christenen, want tegen tweedracht is geen enkele partij, ook de Katholieke, niet bestand.

Spanje.—Te Barcelona zijn nu reeds 200 verdachte personen gearresteerd; zekerheidshalve zijn zij op oorlogsschepen gehuisvest. Op verschillende plaatsen zijn zeven bommen gevonden. De dader van den aanleg is nog niet ondekt

—De Spaansche Kamer heeft markies Pidal tot voorzitter gekozen.

De heer Pidal is vooral bekend, omdat hij voor een jaar of tien twaalf, als minister openlijk de tijdelijke macht des Pausen verdedigde.

Transvaal.—Dr. Jameson en zijne 14 officieren verschenen Dinsdag 14 Juni, onder zeer weinig belangstelling ditmaal van de zijde van het publiek, andermaal voor de rechtbank in Bowstreet. Daar troffen zij een ouden bekende, den Transvaalschen luitenant Eloff — Saul Johannes bleken zijne voornamen — kleinzoon van President Krüger, die nog eens vertelde hoe hij destijds, vóór den slag bij Krügersdorp, op 31 December met 9 man Jameson was tegemoet gereden, om te trachten hem tegen te houden, en hoe deze hem, toen hij alleen naar hem was toegekomen, eerst 2 uren had gevangen gehouden, doch vervolgens had laten gaan, zijn paard hem teruggevend, maar zijn geweer houdend. Hierna werd een ander Transvaler, de ambtenaar Fieschack gehoord, die getuige was geweest van het vinden der befaamde cijfer-dépêches in de koffers van Majoor White. Daar was ook een briefje van Jameson bij geweest, reeds van 9 November, waarin hij aandringt om reeds op 26 December het plan te volvoeren, wijl anders misschien argwaam wordt gewekt, en dat acht hij gevaarlijker dan wanneer de troep onvoldoende is uitgerust. Dit briefje is aan zekeren Stevens gericht, agent der „Chartered-Company" te Kaapstad.

—President Krüger ontving Zaterdag te Pretoria eene monster-deputatie van burgemeesters uit steden van alle deelen van Zuid-Afrika, die hem dank kwam zeggen voor de tegenover de Johannesburger „hervormers" aan den dag gelegde lankmoedigheid, „Zietdaar mijn eenigen gezagsman en gids!" antwoordde Krüger, eenvoudig, op een grooten Staten-Bijbel wijzend, die op tafel lag. „Dit boek heeft mij den weg gewezen, dien ik volgen moest. Men moet niet vergeten, dat de burgers de lasten en de hitte des daags hebben gedragen; maar wij, Afrikaanders, weten in het uur der overwinning te vergeven." „Maar wat te zeggen" —dus vervolgde Krüger nu, op geheel anderen toon—„van den mensch, die de honden tot den strijd heeft aangehitst, den man, door wien al de ergernis is gekomen! Nog altijd is hij op vrije voeten en beliep hij geenerlei straf!" Toen Krüger had geëindigd, hieven de aanwezigen eerst 3 hoera's aan voor den President en vervolgens nog 3 voor Mevrouw Krüger.

—Men seint d.d. 15 Juni uit Londen: De Magistraat der politie-rechtbank in Bowstreet, heeft Jameson, Willoughby, Conventry, Grey en de beide Whites naar de Assises verwezen en de andere aangeklaagden in vrijheid gesteld. —Eerstgenoemde en de overigen zijn vrijgelaten tegen een waarborg van 2000 pond per hoofd, en bovendien nog een persoonlijken waarborg van 1000 pond per hoofd.

Azië.—Bij de jongste aardbeving in Japan, vergezeld van eenen buitengewonen springvloed die zich over 70 mijlen langs de Noord-Oostkust uitstrekte, blijken 10,000 personen den dood gevonden te hebben. Geheele steden zijn vernield. In een tijdsverloop van 20 uren zijn 140 schokken waargenomen. Ongeveer 5 jaren geleden, in 1891, zijn door een andere groote aardbeving in Japan 7000 menschen om het leven gekomen en minstens dubbel zooveel werden gewond.

VERSCHEIDENHEDEN.

Dure postzegels.

Dat liefhebberij voor postzegels nog niet dood is, bleek bij de verkooping in "D' Koning van Zweeden", door G. Theod. Bom & Zoon. Wij laten enkele der voornaamste prijzen hier volgen: Nederland, no. 61, Postzegel 1881 5 c. Type IV f 10.—; Nederl. O. I., no. 110, Postzegel 1874 5 c. beschad. f 10.25; Suriname, no. 1666, Briefkaart 5 c. op de keerzijde verkeerd bedrukt 1889 f 100.—; Bremen, no. 299 10 Gr. 1867 f 20.—; Engeland, no. 438 2 Sh. 1880 f 20.—; Hannover, no. 569 10 Gr. 1861 f 13,50; Kaap de Goede Hoop, no. 623 4 P. driehoek in houtsnee 1860 f 10.75; Mauritius, no. 657 1 P. 1848, 3 ex. f 74.—; no. 659 2 P. 1859 f 44.—; no. 660 id. 2 P. f 40—; no. 661 id. varieteit f 31.—; no. 662 id. varieteit f 31.—; Oldenburg no. 742ª ⅓ sch, 1852 f 14.50; no. 750,½ Gr. 1861 f 15.

ADVERTENTIEN.

IMPRENTA DE LA LIBRERIA [illegible]